

V daném případě není sporu o tom a jest také správními spisy doloženo, že Marie Ž. jest svobodná, že její otec i matka již zemřeli a že se jednalo toliko o zjištění domovské příslušnosti jí samotné, neboť třeba dle správních spisů bylo zjištěno, že má ještě nezletilého bratra, nestala se otázka jeho příslušnosti do vydání nař. rozhodnutí dle obsahu správních spisů spornou. Za tohoto stavu věci bylo na žal. úřadu, aby hleděl zjistiti její příslušnost dle shora uvedeného předpisu § 6 zák. čl. XXII z r. 1886 a kdyby tato cesta nevedla k cíli, určití ji dle 1. odst. § 16. Žal. úřad však tímto způsobem nepokračoval, nýbrž použil 2. odst. § 16 cit. zákona, určil domovskou příslušnost zemřelého otce Marie Ž. a vyslovil, že ona sama tuto příslušnost sleduje tak, jako by se jednalo o otázku domovské příslušnosti celé rodiny.

Tento postup za daného stavu věci odporuje však zákonu, a bylo proto nař. rozhodnutí zrušiti dle § 7 zák. o ss.

Č. 5007.

Státní zaměstnanci: * Samostatné výdělečné zaměstnání manželky státního zaměstnance jest skutečností, která může odůvodnití použití § 6, odst. 3 zákona č. 394/22 beze zřetele k tomu, trvá-li toto zaměstnání po celý kalendářní rok či nikoli.

(Nález ze dne 12. října 1925 č. 18.294/24).

V ě c: Ferdinand Z. v Praze proti ministerstvu železnic o drahotní přídávky.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á .

D ů v o d y: Platebním poukazem z 3. dubna 1924 zastavil žal. úřad st-li drahotní přídávky dle druhé třídy rodinné a předepsal nesprávně vyplacené drahotní požitky k náhradě od 1. ledna 1923 a to, jak plyne ze spisů, z toho důvodu, že jeho manželka jest od dubna 1921 stále zaměstnána s měsíčním platem 1550 Kč. Dne 30. dubna 1924 oznámil st-l, že jeho manželka od 30. dubna 1924 není výdělečně činnou a ježto její celkový hrubý příjem za rok 1924 činí 6.200 K, prosil o přiznání drahotního přídávku dle II. stoupnice od 1. ledna 1924. Nař. rozhodnutím žádosti této vyhověno nebylo s odůvodněním, že pro posouzení otázky, zda st-lova manželka výdělečnou činností získala více než zákonem stanovené minimum, jest rozhodným, zda měsíční příjem převedený na rok dosáhne výše nad toto minimum.

O stížnosti uvažoval nss takto: — —

Stížnost vznáší na spor jedinou právní otázku, totiž zda pro posouzení samostatnosti výdělečné činnosti manželky státního zaměstnance jest rozhodným měsíční příjem manželčin převedený na důchod roční, či skutečný roční příjem její, a hájí stanovisko, že předpoklady pro přiznání drahotního přídávku nutno posuzovati dle kalendářních let, čili že rozhodným jest příjem za celý kalendářní rok a nikoli příjem měsíční převedený na rok.

Názoru tomuto nemohl nss přisvědčiti. Zákon z 20. prosince 1922 č. 394 Sb. stanoví v § 6, odst. 3, že ženatým státním zaměstnancům,

jejichž manželky jsou samostatně výdělečně činné, přísluší drahotní pří-
davek ve výměře stanovené pro zaměstnance odvodělé.

Zákon sám pojem »samostatné výdělečné činnosti« blíže neurčuje, vl.
nař. z 15. února 1923 č. 34 Sb. pak determinuje jej v ten rozum, že
manželkami samostatně výdělečně činnými rozuměti jest ženy, které
pravidelnou činností (na př. samostatným živnostenským, obchodním
nebo hospodářským podnikáním, služebním poměrem, atd.)
nikoli však vedlejším zaměstnáním podřadného rázu získávají samo-
statný příjem. Za podřadné zaměstnání kvalifikována jest taková vý-
dělečná činnost, ze které nepochybně čistý roční příjem přes 10.000 Kč. Vý-
slovného ustanovení v tom směru, že rozhodným jest čistý příjem man-
želky státního zaměstnance za rok a kalendářní, jak za to má stíž-
nost, ani zákon č. 394/22 ani vl. nař. 34/23 neobsahují.

Citované normy neskytají však také žádné opory pro výklad takový.
Podle platného právního řádu jest obsah nároku na služební požitky a
zejména také pro nárok na drahotní přídávky kalendářní rok bez jakého-
koliv právního významu. Služební požitky nevyplácejí se ročně, nýbrž
měsíčně a jest jak pro počátek a výši výplaty vždy rozhodným toliko
stav, daný na konci každého měsíce předcházejícího den výplaty (§§ 47
a 48 služ. pragm. a § 3 min. nař. z 11. září 1918 č. 333 ř. z.). Výjimka
co do výplaty místních přídávků přípustná dle § 48, odst. 2 služ. pragm.
tu nepadá na váhu, stejně jako zmocnění dané vládě k výplatě požitků
státních zaměstnanců ve čtvrtletních lhůtách napřed dle § 18 zák. č.
394/1922 jen potvrzuje pravidlo posud platné.

Jsou proto úřady poukazující nejen oprávněny, nýbrž i povinny, aby
pro každý měsíc zvláště zkoumaly, jsou-li tu předpoklady pro
nárok na výplatu služebních požitků zaměstnancových a musí, jak nss
již nálezem Boh. 1622 adm. vyslovil, poukazovati zaměstnanci požitky
zvýšené od prvního dne měsíce nejbližší následujícího po tom, kdy se
dostavily skutečnosti nárok na zvýšení odůvodňující, stejně jako zase
požitky od 1. dne v měsíci snížit, když nastala v předchozím měsíci
událost, zakládající dle zákona toliko nárok na požitky snížené.

Takovou událostí jest i nastoupení samostatné výdělečné činnosti
manželkou státního zaměstnance ve smyslu § 6 odst. 3 zák. č. 394/1922,
a nutno proto každý měsíc zvláště zkoumati, zda manželka činnost
takovou provozuje či nikoliv.

Ze znění čl. V. odst. 14 vlád. nař. č. 34/1923 neplyne také, že
manželka státního zaměstnance ročního příjmu přes 10.000 Kč skutečně
docíliti musí, nýbrž jest ustanovení tomu rozuměti tak, že zaměstnání
manželčino jest toho rázu, že z něho resultuje roční příjem přes 10.000
Kč. Jakmile manželka státního zaměstnance do zaměstnání takového
vstoupí, nastane skutečnost, která odůvodňuje použití § 6, odst. 3 zák.
č. 394/1922, a jest pak nerozhodno, zda v zaměstnání tom skutečně bude
pokračovati celý rok, resp. celý další kalendářní rok či nikoliv.

Z úvah těchto plyne bezdůvodnost stanoviska stížnosti, že nutno
příjmy manželek státních zaměstnanců posuzovati za ten který ka-
lendářní rok pro sebe, a musila proto stížnost býti jako bezdůvodná
zamítnuta.